

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
naposledy X.

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 6. 2025, č. j.: KRPA-183955-10/ČJ-2025-000022-ZZC

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 8. 6. 2025, č. j.: KRPA-183955-10/ČJ-2025-000022-ZZC, se zrušuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 6. 2025, č. j.: KRPA-183955-10/ČJ-2025-000022-ZZC, jímž byl podle ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zajištěn za účelem vycestování. Doba zajištění žalobce byla podle ust. § 124b odst. 4 z.p.c. stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že dobrovolně opustil státy Evropské unie poté, co jej zastavila hlídka maďarské policie, která mu uložila povinnost opustit území a vložila záznam do Schengenského informačního systému (SIS). Následně se žalobce vrátil na základě slovenského pobytového oprávnění, platného do 15. 1. 2026. Při kontrole provedené hlídkou Policie ČR byl zjištěn záznam v SIS a žalobce byl zajištěn. Podle žalobce však neexistoval důvod pro zajištění a měl být propuštěn. Pokud žalovaná hodlala žalobce zajistit podle § 124b odst. 1 písm. c) z.p.c., bylo nutné, aby mu předtím stanovila novou lhůtu k dobrovolnému splnění povinnosti opustit území. Žalovaná také nevzala v potaz pobytové oprávnění na Slovensku a v rozporu s judikaturou se jím blíže nezabývala (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2024, č. j. 20 A 51/2024-54). Žalovaná měla žalobci uložit povinnost opustit území České republiky a umožnit mu návrat na Slovensko, kde mohl pokračovat v legálním pobytu na základě vydaného oprávnění. Pokud je cizinec držitelem povolení k pobytu vydaným v jiném členském státu EU, měl by být přednostně aplikován § 50a odst. 1 z.p.c. Zajištění je krajním a výjimečným prostředkem, který zasahuje do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu. Žalovaná porušila princip přiměřenosti, protože žalobce se řídil rozhodnutím o vycestování, a skutečnost, že měl stále záznam v systému SIS, mu nelze přičítat k tíži. Kvůli zajištění nemohl odcestovat zpět na Slovensko.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná uvedla, že v napadeném rozhodnutí poukázala na konkrétní okolnosti případu a popsala skutkové jednání nasvědčující závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle, kterým byl žalobcův návrat, a že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu ust. § 124b odst. 1 písm. c) z.p.c. Žalovaná jednoznačně prokázala, že se žalobce zdržoval na území členských států EU v rozporu s aktivním návratovým záznamem v SIS (platnost záznamu od 4. 10. 2023 do 26. 9. 2028). Povolení k pobytu na území Slovenska (s platností do 15. 1. 2026) bylo vydáno v rozporu s tímto záznamem. Žalovaná podrobně popsala důvody, pro které nepřistoupila k uložení mírnějších opatření. Dne 9. 6. 2025 zaslala žádost o informace týkající se relevantnosti aktivního záznamu v SIS, kterou urgovala dne 26. 6. 2025. Dne 27. 6. 2025 obdržela odpověď, podle které záznam v SIS již není platný. Následně vydala dne 30. 6. 2025 příkaz k propuštění cizince X., protože odpadly důvody pro jeho zajištění. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 7. 6. 2025 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou. Žalobce předložil slovenské povolení k pobytu platné do 15. 1. 2026, následnou lustraci v cizineckém informačním systému bylo dle policie zjištěno, že nesplnil povinnost vycestování ze Schengenského prostoru, která mu byla uložena v Maďarsku. Následně byl žalobce zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. (úřední záznam ze dne 8. 6. 2025, č. j.: KRPA-183955-1/ČJ-2025-000022).
6. V rámci podání vysvětlení dne 8. 6. 2025, z něhož byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-183955-9/ČJ-2025-000022-ZZC, žalobce mj. uvedl, že je držitelem povolení k pobytu na Slovensku. Dne 12. 12. 2024 přicestoval letecky do X., odkud pokračoval na Slovensko, kde celou dobu pobýval a pracoval. Před dvěma dny přijel na návštěvu za kamarádem do České

republiky. Je si vědom skutečnosti, že byl v Maďarsku vyhoštěn. Jel tam autem ze Slovenska a vezl potraviny. Zastavila ho policie a sdělila mu, že se může zdržovat jen na Slovensku, protože měl v té době zatím jen podanou žádost o pobyt na Slovensku. Byl vyhoštěn a dne 1. 8. 2024 odletěl z X. V České republice nemá adresu, bydlel u kamaráda. Domníval se, že ho k cestě do České republiky opravňuje slovenské povolení k pobytu. V České republice ani jinde v Evropské unii nemá žádné soukromé, rodinné ani majetkové vazby. Jeho rodina žije v zemi původu. Ve Vietnamu nemá žádné problémy a nic mu tam nehrozí.

7. Dne 8. 6. 2025 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, podle jehož odůvodnění měl žalobce aktivní návratový záznam v SIS ze dne 4. 10. 2023 podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. 11. 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, zadávající stát Maďarsko. Byl evidován v SIS a k tomuto záznamu uvedl, že si je vědom protiprávního jednání na území Maďarska, proto následně odcestoval do Rakouska a dne 1. 8. 2024 odletěl z X. do Vietnamu. Žalovaná konstatovala, že žalobce na základě návratového rozhodnutí ze strany Maďarska měl ve stanovené lhůtě opustit jeho území, což zřejmě učinil, avšak i přes splněnou povinnost byl evidován v informačním systému NVR – SIS. Z jeho vyjádření je patrné, že vycestoval a opět se vrátil na území členských států EU. Žalobce nepřesvědčil žalovanou, že by chtěl ihned opět dobrovolně vycestovat. Evidence v SIS je nesporná. Žalobce není osobou oprávněnou k pobytu na území Evropské unie a smluvních států a žalovaná byla nucena na něj pohlížet jako na osobu bez oprávnění k pobytu kvůli evidenci v SIS. Uložený zákaz se vztahuje i na území dalších členských států. Existuje obava, že se žalobce rozhodnutí nepodrobí a nemusí odcestovat. Z důvodu zmíněného záznamu byl dán důvod zajištění podle § 124b z.p.c., aniž by bylo přednostně užito mírnějších opatření. Na s. 4 a 5 napadeného rozhodnutí se žalovaná zabývala nemožností uložení zvláštních opatření v ust. § 123b odst. 1 z.p.c., neboť by byla neúčelná. Lhůta trvání zajištění byla stanovena na 30 dnů při zohlednění doby nezbytné pro přípravu výkonu správního vyhoštění a k zabezpečení přepravních dokladů. Žalobce uvedl, že neexistuje důvod, pro který by nemohl vycestovat, a že mu ve Vietnamu žádné nebezpečí nehrozí. Celá jeho rodina žije v zemi původu, proto nebudou zasaženy jeho soukromé a rodinné vazby.
8. Žalovaná dne 9. 6. 2025 odeslala žádost o informace, č. j.: KRPA-183955-20/ČJ-2025-000022-ZZC, dožádaný stát: Maďarsko. Uvedla, že při kontrole cestovního pasu bylo zjištěno, že žalobce po vyhlášení záznamu v SIS vycestoval dne 1. 8. 2024 přes hraniční přechod X. mimo území Evropské unie (vizte s. 16 cestovního dokladu). Požádala o stáhnutí záznamu v SIS a vyrozumění, neboť žalobcova povinnost byla splněna, případně o sdělení, že záznam je spojen se zákazem vstupu. Žalovaná následně dne 26. 6. 2025 urgovala dožádání (č. j.: KRPA-183955-23/ČJ-2025-000022-ZZC) a dne 27. 6. 2025 získala odpověď od kanceláře SIRENE Maďarsko, že záznam v SIS dle čl. 3 již není platný.“ (č. j.: PPR-189293/MPS-2025-CZ-1341870/2025-MPL). Dne 30. 6. 2025 žalovaná vydala příkaz k propuštění cizince X., č. j.: KRPA-183955-25/ČJ-2025-000022-ZZC. Žalobce byl k tomuto dni propuštěn, jelikož odpadly důvody zajištění, a neměl být vydán výjezdní příkaz.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž přihlížel i k případným nezákonnostem nad rámec

žalobních bodů v souladu se závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

10. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
11. Podle ust. § 124b odst. 1 písm. c) z.p.c. *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.*
12. Podle čl. 6 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „nařízení“) *ukládající členský stát po obdržení potvrzení o navracení záznam o navracení bezodkladně vymaže. Tam, kde to přichází v úvahu, se rovněž bezodkladně vloží záznam o odepření vstupu nebo pobytu podle čl. 24 odst. 1 písm. b) nařízení (EU) 2018/1861.*
13. Podle čl. 9 odst. 2 nařízení *pokud členský stát hodlá vydat nebo prodloužit povolení k pobytu nebo dlouhodobé vízum státnímu příslušníkovi třetí země, na něhož se vztahuje záznam o navracení, jenž není spojený se zákazem vstupu, vložený jiným členským státem, vydávající členský stát bezodkladně informuje ukládající členský stát, že hodlá vydat nebo vydal povolení k pobytu nebo dlouhodobé vízum. Vkládající členský stát záznam o navracení bezodkladně vymaže.*
14. Podle čl. 14 odst. 1 nařízení *kromě ustanovení článků 6 a 8 až 12 se záznamy o navracení vymažou, jakmile bylo rozhodnutí, na jehož základě byl záznam vložen, příslušným orgánem prohlášeno za neplatné nebo zrušeno ex tunc. Záznamy o navracení se vymažou rovněž tehdy, může-li dotčený státní příslušník třetí země prokázat, že území členského státu opustil v souladu s příslušným rozhodnutím o navracení.*
15. Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy *každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.*
16. Soud konstatuje, že žalovaná měla ke dni vydání napadeného rozhodnutí k dispozici záznam v SIS ze dne 4. 10. 2023, jehož součástí byla informace, že žalobci nebyl uložen zákaz pobytu nebo vstupu. Lhůta, ve které měl žalobce opustit území EU, není známa, nicméně z podání vysvětlení vyplynulo, že odcestoval letecky z X. dne 1. 8. 2024. Žalovaná zjistila, že žalobcův cestovní doklad obsahuje razítko z příslušného dne z X. letiště. Žalobce se vrátil do X. dne 12. 12. 2024 a následně pokračoval na Slovensko. Policejní hlídce předložil slovenské povolení k pobytu s platností do 15. 1. 2026. Žalovaná dne 9. 6. 2025 v žádosti o informaci uvedla, že žalobce vycestoval přes hraniční přechod X. mimo území EU (vizte s. 16 cestovního dokladu), a požádala o stáhnutí záznamu v SIS a vyrozumění, neboť žalobcova povinnost byla splněna, případně o informaci, že je záznam spojen se zákazem vstupu.
17. Je zřejmé, že žalovaná postupovala podle § 124b odst. 1 písm. c) z.p.c., ačkoli se toto ustanovení vztahuje na situace, kdy osoby nerespektují pravomocně uloženou povinnost

opustit území členských států EU (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2024, č. j.: 5 Azs 94/2024-39, bod 20). V odůvodnění napadeného rozhodnutí se zaměřila výhradě na skutečnost, že žalobce měl stále aktivní záznam v SIS, aniž by zohlednila všechny skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobce již svou povinnost vycestovat splnil a nebyl mu uložen zákaz vstupu na území EU. Podle čl. 14 odst. 1 nařízení se záznamy o navrácení vymazávají, pokud dotčený státní příslušník třetí země prokáže, že území členského státu opustil v souladu s příslušným rozhodnutím o navrácení. Žalovaná přistoupila k žalobci způsobem, jako by nikdy dobrovolně nevycestoval a zároveň nezískal slovenské pobytové oprávnění.

18. Soud z tohoto důvodu souhlasí s žalobcem, že žalovaná by musela uložit novou lhůtu pro dobrovolné splnění povinnosti vycestovat a teprve v případě jejího nedodržení by mohla přikročit k zajištění podle § 124b odst. 1 písm. c) z.p.c. Žalovaná si byla od počátku vědoma, že žalobce svoji povinnost dobrovolně splnil a že mu nebyl uložen zákaz pobytu nebo vstupu. V takových případech mají být záznamy v SIS vymazány. Přistoupit za těchto okolností k zajištění nemělo oporu v právní úpravě a bylo ve zjevném rozporu s principem přiměřenosti, jak žalobce namítal v žalobě.
19. Soud současně souhlasí s žalobcem, že se žalovaná nevypořádala se skutečností, že je žalobce držitelem slovenského pobytového oprávnění. Maďarsko učinilo záznam do systému SIS a žalobce následně získal slovenské povolení k pobytu. Ačkoli ze správního spisu nevyplyvá přesné datum jeho vydání, podle informací z podaného vysvětlení je časová souslednost jednoznačná. Je zřejmé, že došlo k pochybení na straně příslušných slovenských orgánů, které byly podle čl. 9 odst. 2 nařízení povinny bezodkladně informovat Maďarsko, že hodlají vydat nebo vydaly povolení k pobytu, a následně by bylo Maďarsko povinno záznam o navrácení bezodkladně vymazat. Nelze klást žalobci k tíži, že Slovensko porušilo povinnost, protože v daném ohledu po něm nebyla požadována žádná iniciativa.
20. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2024, č. j.: 20 A 51/2024-54. Soud upozorňuje, že se nejednalo o totožný případ, protože v uvedené věci byl žalobci uložen zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, nevycestoval a ke dni vydání rozhodnutí disponoval platným pobytovým titulem vydaným Polskou republikou. Žalovaná se však v daném případě nevypořádala s existencí pobytového oprávnění, k čemuž Městský soud v Praze podotkl: *„Při zjištěném souběhu platného pobytové oprávnění a evidence v informačním systému smluvních států je pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezbytné, aby žalovaná řádně odůvodnila, jak o této situaci uvážila a proč v ní dala rovnou přednost zajištění žalobce, když žalobce mohl mít důvodně za to, že jako držitel platného pobytového oprávnění vydaného Polskou republikou pobývá na území České republiky oprávněně. Absence odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto směru pak zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, k níž musí soud přiblídnout i z úřední povinnosti, neboť brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů.“* Napadené rozhodnutí trpí stejnou vadou, protože žalovaná pouze opakovaně zdůraznila aktivní záznam v SIS a nezohlednila platné pobytové oprávnění vydané Slovenskou republikou.
21. Z rozhodnutí žalované musí být mimo jiné zřejmé, z jakých důvodů považovala skutečnosti předestřené žalobcem za nerozhodné či nesprávné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů. *„Obsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i*

to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí“ (vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j.: 5 Afs 115/2006-91). V části týkající se existence slovenského pobytového oprávnění je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože žalovaná se s uvedenou skutečností věcně nevypořádala.

22. Ohledně žalobcova návrhu aplikovat v jeho případě § 50a odst. 1 písm. b) z.p.c. soud dodává, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o jeho zajištění, a to ještě za účelem vycestování, nikoliv správního vyhoštění; ve vztahu k napadenému rozhodnutí, jímž nebylo uloženo správní vyhoštění ani uložena povinnost opustit území, jde o námitku mimoběžnou.
23. Ze všech výše uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil. Současně však nevyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. Jak uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, publ. pod č. 2757/2013 Sb. NSS: *„Po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoli zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí. Ukončení řízení tímto způsobem koresponduje s požadavkem na okamžité propuštění cizince poté, co bylo rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění zrušeno.“* Uvedené závěry lze nepochybně přiměřeně použít i na posuzovaný případ, protože i podle § 124b odst. 3 z.p.c. je rozhodnutí o zajištění cizince za účelem vycestování prvním úkonem v řízení. Po zrušení napadeného rozhodnutí neexistuje řízení, v němž by mohlo být pokračováno. Žalobce byl již před vydáním rozsudku propuštěn.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaná neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobci náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. července 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce